KUMARASAMY NACIAPPAN A

lwn.

PP

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, JOHOR BAHRU B
SAMSUDIN HASSAN PK
[RAYUAN JENAYAH NO: 42S-55-2012]
22 FEBRUARI 2013

UNDANG-UNDANG SYARIKAT: *Pengarah-pengarah - Pelanggaran kewajipan - Pertuduhan di bawah s. 132(1) Akta Syarikat 1965 - Sama ada pertuduhan dibuktikan - Sama ada kes prima facie dibuktikan - Sama ada pembelaan berjaya membangkitkan keraguan munasabah* C

PROSEDUR JENAYAH: *Pertuduhan - Pertuduhan cacat - Sama ada pertuduhan mengandungi kesemua elemen kesalahan - Sama ada elemen-elemen pertuduhan dibuktikan - Sama ada pertuduhan menzahirkan kesalahan yang berkait langsung dengan s. 132(1) Akta Syarikat 1965 - Sama ada kes prima facie dibuktikan* D

PROSEDUR JENAYAH: *Perbicaraan - Tanggungjawab mahkamah - Keperluan mematuhi s. 257 Kanun Tatacara Jenayah - Tertuduh diwakili peguam - Sama ada s. 257 terpakai - Sama ada hakim telah menjelaskan cara memberikan keterangan kepada tertuduh - Sama ada alasan penghakiman yang terperinci diberikan - Sama ada penghakiman adalah 'speaking judgment'* E F

Perayu yang merupakan pengarah syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd ('syarikat tersebut'), telah dituduh di bawah s. 132(1) Akta Syarikat 1965 ('Akta'). Pertuduhan pindaan terhadap perayu adalah bahawa perayu telah didapati bertindak dengan tidak munasabah dan tidak suci hati dalam melepaskan tanggungjawabnya sebagai pengarah syarikat di mana perayu telah mengeluarkan wang syarikat berjumlah RM100,000 daripada akaun semasa syarikat di HSBC Malaysia Bhd ('wang syarikat') yang bukan untuk kepentingan syarikat. Menurut keterangan yang dikemukakan, perayu adalah penandatangan tunggal dan pengeluaran wang syarikat tersebut tidak disokong oleh apa-apa dokumen yang menunjukkan tujuan pengeluaran wang tersebut. Hakim Mahkamah Sesyen ('HMS') telah mensabitkan perayu dan menjatuhkan hukuman denda RM25,000 dan jika gagal membayar, satu tahun penjara. Perayu merayu terhadap sabitan dan hukuman bagi pertuduhan tersebut. Isu-isu yang dibangkitkan oleh perayu, antara G H I

A lain, adalah: (i) pertuduhan pindaan dalam kes ini adalah cacat atau 'misjoinder' kerana ia tidak mengandungi elemen-elemen yang sepatutnya di bawah s. 132(1) Akta; (ii) sama ada pihak pendakwaan berjaya membuktikan kes *prima facie* berkaitan dengan pertuduhan pindaan di bawah s. 132 Akta; (iii) sama ada HMS
B mematuhi kehendak-kehendak mandatori s. 257 Kanun Tatacara Jenayah ('KTJ'); (iv) HMS telah gagal menimbang dengan teliti keberatan keterangan-keterangan oleh saksi-saksi pendakwaan; (v) HMS telah tersalah arah dan mengakibatkan ketidakadilan kerana gagal membenarkan seorang saksi pendakwaan, SP8,
C dipanggil balik oleh pembelaan untuk soal balas dan melayan saksi itu sebagai saksi pembelaan; (vi) HMS telah gagal mengikuti ujian dalam kes *Mat v. PP*; dan (vii) alasan penghakiman HMS adalah 'non-speaking judgment'.

D **Diputuskan (menolak rayuan):**

(1) Kesalahan yang dilakukan oleh perayu adalah selepas tarikh pindaan s. 132(1) Akta berkuatkuasa dan dengan itu, elemen-elemen 'to exercise his powers for a proper purpose and in good faith' adalah terpakai sepertimana yang tercatit dalam
E pertuduhan pindaan tersebut. Oleh itu, pertuduhan pindaan adalah tidak khilaf dan menzahirkan kesalahan yang jelas ada kaitan langsung dengan s. 132(1) Akta dan HMS betul dari segi undang-undang dan fakta apabila memutuskan bahawa pihak pendakwaan berjaya membuktikan kes *prima facie*
F terhadap perayu. (perenggan 26 & 28)

(2) Terdapat keterangan kredibel yang membuktikan kesemua elemen kesalahan di bawah s. 132(1) Akta bagi membentuk kes *prima facie* terhadap perayu. Elemen-elemen pertuduhan,
G antara lain, bahawa syarikat tersebut adalah sebuah syarikat sendirian dan bahawa perayu merupakan pengarah syarikat tersebut pada masa material tidak pernah dicabar dan disangkal oleh perayu. Pengeluaran wang syarikat juga adalah tidak munasabah dan suci hati demi kepentingan syarikat di mana
H perayu telah gagal menunjukkan tujuan pengeluaran dan penggunaan wang syarikat tersebut. Oleh demikian, perayu gagal melaksanakan tanggungjawab fidusiarinya sebagai seorang pengarah syarikat apabila menggunakan wang tersebut tanpa bersandarkan apa-apa dokumen sokongan atau izin dan
I ratifikasi oleh Mesyuarat Agung syarikat untuk berbuat demikian. (perenggan 31, 33, 36, 42, 47 & 48)

(3) Seksyen 257 KTJ adalah tidak terpakai dalam kes ini memandangkan perayu telah diwakili peguambela sebelum responden menutup kes pendakwaan. Malahan, rekod rayuan jelas menunjukkan bahawa di peringkat kes pembelaan HMS telah menjelaskan cara memberikan keterangan kepada perayu. Tidak ada peruntukan undang-undang dalam KTJ untuk HMS membantu perayu dalam proses pengemukaan dan pengecaman dokumen-dokumen yang dikemukakan oleh perayu kepada saksi-saksi pendakwaan. Oleh itu, dakwaan perayu berkaitan perkara ini adalah meleset. (perenggan 50-54)

(4) Kesemua keterangan yang dikemukakan oleh perayu dan responden sebelum mensabitkan perayu dengan kesalahan telah dipertimbangkan dan diteliti dengan jelas oleh HMS. Dengan itu, dakwaan perayu bahawa HMS gagal menimbang dan meneliti keberatan keterangan saksi pendakwaan yang menyebelahi perayu adalah dakwaan yang tidak disokong oleh apa-apa keterangan. (perenggan 56 & 57)

(5) Walaupun HMS tersilap dari segi prosedur apabila melayan SP8 sebagai saksi pembelaan, namun HMS telah memberikan pertimbangan yang betul dan sewajarnya kepada keterangan yang diberikan oleh SP8. SP8 juga telah menafikan pernah memberikan sebarang nasihat kepada perayu dan tidak mengetahui mengenai isu pembekuan akaun syarikat tersebut. Dengan itu, pembelaan perayu bahawa dia telah mendapatkan khidmat nasihat SP8 sebelum mengeluarkan wang tersebut adalah penafian semata-mata. (perenggan 59 & 65)

(6) Berdasarkan keterangan, HMS telah dengan betul memutuskan bahawa keterangan dokumentar yang dikemukakan oleh perayu merupakan satu fikiran semula. Pembelaan bahawa HMS tidak memberi keberatan kepercayaan dan kebolehpercayaan kepada keterangan-keterangan yang menyebelahi perayu tidak langsung dan tidak pernah dibangkitkan semasa perayu menyoal balas saksi pendakwaan. Oleh demikian, ini jelas membuktikan satu cerita rekaan baru untuk menyokong pembelaannya di saat-saat terakhir kes pembelaan. (perenggan 60, 61, & 63)

(7) HMS betul apabila memutuskan bahawa responden telah berjaya membuktikan kes melampaui keraguan munasabah seperti yang diperuntukkan di bawah s. 173(m)(i) KTJ. Pembelaan yang dibangkitkan oleh perayu adalah penafian kosong dan satu fikiran semula semata-mata dan dalam

keadaan tersebut adalah wajar dirumuskan bahawa perayu gagal menimbulkan keraguan munasabah ke atas kes pihak responden, mengikut kes *Mat v. PP*. HMS juga telah dengan jelas memperincikan alasannya di peringkat pendakwaan dan juga di akhir kes dan oleh itu alasan penghakiman tersebut merupakan satu 'speaking judgment'. (perenggan 69, 73, 77 & 81)

Kes-kes yang dirujuk:
Azizan Yahaya v. PP [2012] 8 CLJ 405 CA ***(dirujuk)***
Balachandran v. PP [2005] 1 CLJ 85 FC ***(dirujuk)***
Balasingham v. PP [1959] 1 LNS 8 HC ***(dirujuk)***
Belmont Finance Corporation v. Williams Furniture Ltd and Others (No. 2) [1980] 1 All ER 393 ***(dirujuk)***
Brijendra Singh v. State of UP and Others AIR [1981] SC 636 ***(dirujuk)***
Chaman Lal v. The States of Punjab AIR [1970] SC 1372 ***(dirujuk)***
Chou Kooi Pang & Anor v. PP [1998] 3 SLR 593 ***(dirujuk)***
Howard Smith Ltd v. Ampol Petroleum Ltd [1974] AC 821 ***(dirujuk)***
Land Credit Company of Ireland v. Lord Fermoy [1869] 8 Eq 7 ***(dirujuk)***
Lee Kong Meng v. PP [2011] 1 LNS 1079 CA ***(dirujuk)***
Liew Kaling & Ors v. PP [1960] 1 LNS 60 HC ***(dirujuk)***
Mat v. PP [1963] 1 LNS 82 HC ***(dirujuk)***
Miller v. Minister of Pension [1947] 2 All ER 372 ***(dirujuk)***
Mohamad Radhi Yaakob v. PP [1991] 3 CLJ 2073; [1991] 1 CLJ (Rep) 311 SC ***(dirujuk)***
PP v. Ku Lip See [1980] 1 LNS 166 HC ***(dirujuk)***
Wong Swee Chin v. PP [1980] 1 LNS 138 FC ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Companies Act 1965, ss. 2(a), 16(4), 132(1), (3)(b)
Criminal Procedure Code, ss. 173(f), (h), (m)(i), 257

Bagi pihak perayu - RK Menon; T/n RK Menon & Co
Bagi pihak pendakwaan - Nur Izzani Ishak (Steve Chin bersamanya); TPR

Dilaporkan oleh S Barathi

PENGHAKIMAN

Samsudin Hassan PK:

Pendahuluan

[1] Pada 20 Oktober 2011 perayu telah dituduh di bawah s. 132(1) Akta Syarikat 1965 (Akta 125) yang boleh dihukum di bawah s. 132(3)(b) Akta yang sama.

[2] Di akhir kes pendakwaan Tuan Hakim Mahkamah Sesyen, Johor Bahru, Johor, telah memutuskan pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan kes '*prima facie*' dan memerintahkan perayu membela diri terhadap pertuduhan.

[3] Perayu telah membela diri dan memberi keterangan bersumpah serta mengemukakan tiga (3) orang saksi kesemuanya.

[4] Pada 15 Jun 2012 Tuan Hakim Mahkamah Sesyen, Johor Bahru, Johor, telah mensabitkan perayu dengan kesalahan dan mengenakan hukuman denda RM25,000 dan jika gagal membayarnya menghadapi satu (1) tahun penjara.

[5] Perayu merayu terhadap sabitan dan hukuman bagi pertuduhan tersebut.

Pertuduhan

[6] Pertuduhan pindaan (eks. P3) yang dikemukakan terhadap perayu adalah seperti berikut:

> Pertuduhan Pindaan:
>
> Bahawa kamu pada 28.07.2008, sebagai Pengarah Syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd (283292-T) yang mempunyai alamat berdaftar di Suite 1705A Level 17, Menara Landmark, No. 12, Jalan Ngee Heng, 80000 Johor Bahru, Johor, telah didapati bertindak dengan tidak munasabah ('not for proper purpose') dan tidak suci hati dalam melepaskan tanggungjawab kamu sebagai seorang Pengarah Syarikat seperti yang dikehendaki di bawah Seksyen 132(1) Akta Syarikat 1965, di mana kamu telah mengeluarkan duit syarikat berjumlah RM100,000.00 dari akaun semasa syarikat iaitu HSBC Malaysia Berhad (nombor akaun 211-115563-101) melalui satu cek HSBC Malaysia Berhad yang bernombor: 249751 yang ianya adalah bukan untuk kepentingan syarikat. Oleh yang demikian kamu telah melakukan satu kesalahan di bawah Seksyen 132(1) Akta Syarikat 1965 (Akta 125) yang boleh dihukum di bawah Seksyen 132(3)(b) Akta yang sama.

Fakta Ringkas Kes

[7] Fakta ringkas kes adalah seperti berikut:

[8] Perayu merupakan pengarah syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd (283292-T) berdasarkan eks. P9, P25, P27, P28 dan P29 pada masa yang material.

[9] Syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd (283292-T) diperbadankan sebagai sebuah syarikat persendirian di bawah s. 16(4) Akta Syarikat 1965 pada 3 Disember 1993 berdasarkan eks. P4.

[10] Syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd (283292-T) ini juga mempunyai alamat berdaftar di Suite 1705A, Level 17, Menara Landmark, No. 12, Jalan Ngee Heng, 80000 Johor Bahru, Johor berdasarkan eks. P6.

[11] Pegawai Bank HSBC, Tan Soay Tiang (SP7) mengesahkan bahawa perayu telah hadir di HSBC Bank pada 28 Julai 2008 untuk mengeluarkan RM100,000 daripada akaun semasa syarikat no: 211-115563-601 (eks. P64, P65 dan P66).

[12] SP7 juga mengesahkan bahawa cek HSBC Malaysia Berhad bernombor siri 249751 kepunyaan syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd (283292-T) sepertimana di eks. P67 telah ditandatangani oleh perayu dan wang tunai berjumlah RM100,000 diserahkan kepada perayu pada 28 Julai 2008.

[13] Perayu merupakan penandatangan tunggal bagi akaun semasa HSBC Malaysia Berhad bernombor 211-115563-101 berdasarkan eks. P57 dan P65.

[14] Pegawai penyiasat kes Suruhanjaya Syarikat Malaysia (SSM) Suzalina binti Musiran (SP9) menzahirkan bahawa pengeluaran RM100,000 pada 28 Julai 2008 tersebut tidak disokong oleh apa-apa dokumen seperti invois dan baucar bayaran untuk menunjukkan tujuan pengeluaran wang tersebut.

[15] Junaidah binti Johan (SP8) seorang eksekutif akaun di firma AG Secretarial (JB) Sdn Bhd menjelaskan akaun suspend ('suspend account') akan berlaku bila perbelanjaan wang daripada akaun semasa tidak diketahui tujuan sebenarnya kerana tidak disokong oleh apa-apa dokumen seperti invois dan baucar bayaran.

[16] Mengikut keterangan SP8 pengeluaran RM100,000 daripada akaun semasa HSBC Malaysia Berhad bernombor 211-115563-101 telahpun diklasifikasikan sebagai akaun suspend ('suspend account') di dalam lejar am Syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd sepertimana di eks. P68.

[17] SP8 menegaskan terdapat pembayaran balik RM100,000 secara berperingkat kepada Syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd tetapi beliau tidak dapat mengemukakan apa-apa dokumen untuk

menyokong kenyataan bahawa RM100,000 tersebut telahpun dibuat pembayaran balik secara berperingkat oleh perayu dan lagipun ianya juga tidak direkodkan di dalam lejar am Syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd.

[18] Perayu sebagai pengarah atau pegawai syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd (283292-T) juga gagal mengemukakan izin atau apa-apa ratifikasi oleh Mesyuarat Agung untuk menggunakan wang RM100,000 tersebut bagi kepentingan syarikat semata-mata.

[19] Atas dasar semua perkara-perkara yang tersebut di atas itulah maka perayu sebagai pengarah syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd dikatakan telah menjalankan tanggungjawabnya tanpa tujuan yang benar atau munasabah ('not for proper purpose') dan juga tanpa baik atau suci hati ('not in good faith') bagi syarikat tersebut.

Alasan Rayuan

[20] Peguambela yang bijaksana mewakili perayu telah mengemukakan pelbagai alasan menyokong hujahan bahawa perintah sabitan dan hukuman patut diketepikan dan di antaranya (dinyatakan dalam Bahasa Inggeris) adalah seperti di bawah berikut:

(i) The learned Sessions Court Judge erred in law and in fact in that he failed to see that the "Pertuduhan Pindaan" which the Prosecution had presented against the appellant was defective charge. It was a misjoinder of a charge. It did not contain the ingredients of Section 132(1) of the Companies Act which reads as follows:

> A director shall at all times act honestly and use reasonable diligence in the discharge of the duties of his office.

(ii) The learned Sessions Court Judge erred in law and in fact in that he failed to see defects in the charge namely the usage of the words "telah didapati bertindak dengan tidak munasabah ('not for proper purpose') dan tidak suci hati ('not in good faith') dalam melepaskan tanggungjawab kamu sebagai seorang Pengarah Syarikat seperti yang dikehendaki di bawah Seksyen 132(1) Akta Syarikat 1965". Such words are alien to the said Section.

(iii) The learned Session Court Judge erred in Law and in fact in that he failed to see that the charge framed by the Prosecution was in fact in respect of an offence not known

A to the law ie Section 132(1) of the Companies Act. The said charge was in fact completely alien to the said relevant section.

(iv) The learned Sessions Court Judge erred in law and in fact when he ruled, at the close of the case for the prosecution, B that the prosecution had proven a '*prima facie*' case against the appellant. In fact, no *prima facie* case had been established by the Prosecution.

(v) The learned Sessions Court Judge erred in law and in fact when he held that the prosecution had proven that the C appellant as a director of the company, "telah bertindak dengan tidak munasabah dan suci hati apabila beliau mengeluarkan wang sebanyak RM100,000.00 di mana ianya bukan untuk kepentingan syarikat". In doing so, the learned Session Court Judge has misdirected himself in law and in D fact in that he had deviated from the true ingredients of the offence created and disclosed under section 132(1) of the Companies Act 1965.

(vi) The learned Sessions Court Judge erred in law and in fact in that he did not subject the Prosecution's case to maximum E evaluation as required by law. Had he done so, he would have realized that:

(a) The charge was defective and was one unknown to the law, and that

F

(b) The prosecution had failed to prove the ingredients of an offence under Section 132(1) of the Companies Act i.e that the Appellant had not acted honestly and had not used reasonable diligence in the discharge of the duties of his offence (as a director). His failure to do so was a G serious misdirection which had resulted in a miscarriage of justice.

(vii) The learned Session Court Judge erred in law and in fact when he held that the Prosecution had proven that the Appellant had taken out the sum of RM100,000.00 not in the H interest of the company. In fact, no such evidence had been adduced by the Prosecution. On the other hand, the evidence placed before the Court indicated that the Appellant had all along acted in the best interest of the company although such conduct was not part and parcel of the charge framed against him.

I

(viii) The learned Session Court Judge erred in law and in fact in that he failed to direct his mind to ascertain as to how the said sum of RM100,000.00 had been used by the Appellant.

Had he done so, he would have realized and concluded that every cent of the said RM100,000.00 had been used for the benefit of the company. Such failure was a serious misdirection which had resulted in a miscarriage of justice.

(ix) The learned Sessions Court Judge erred in law and in fact in that since the Appellant was an undefended accused, he did not comply with the mandatory requirements of Section 257 of the Criminal Procedure Code. Such a failure on his part was a serious misdirection which had resulted in a miscarriage of justice. The Appellant was thus denied the right to focus his defence properly.

(x) The learned Sessions Court Judge erred in law and in fact in that knowing that the Appellant was undefended he did nothing whatsoever to assist the Appellant in the production, presentation and identification of documents produced by the Appellant in Court and shown to Prosecution's witnesses. As an impartial judicial officer he ought to have assisted the Appellant in marking those documents as "D" or "ID" documents. His failure to do so had gravely prejudiced the undefended Appellant in the presentation of the case for the defence.

(xi) The learned Sessions Court Judge erred in law and in fact in that he failed to take into consideration facts disclosed by the Prosecution's witness telling in favour of the Appellant and only took into consideration facts purportedly telling against the Appellant.

(xii) The learned Sessions Court Judge erred in law and in fact in that he failed to carefully weight the evidence of the Prosecution's witness. Had he done so, he would have seen that such evidence in fact favoured the Appellant and not the Prosecution.

(xiii) The learned Sessions Court Judge erred in law and in fact in that when he allowed a Prosecution witness to be recalled by the defence for further questioning, he treated that witness as a Defence Witness. Having done that, he failed to give due weight and credence to the evidence adduces by such witness. His action amounted to a serious misdirection which had resulted in a miscarriage of justice. The status of that witness was the same through out the trial ie that of a prosecution witness (PW).

(xiv) The learned Sessions Court Judge erred in law and in fact in that he paid no heed whatsoever to the documents produces by the Appellant in the presentation of his defence. Had he done so, he would have realized that all those documents

went to prove that the disputes sum of money had in fact been used by the Appellant for the benefit of the company. He would also have realized that the Appellant had all along acted honestly and had used reasonable diligence in the discharge of the duties of his office, ie as required by Section 132(1) of the Companies Act.

(xv) The learned Sessions Court Judge erred in law and in fact in that he failed to draw, from the totality of the evidence presented before him, inferences and conclusion in favour of the Appellant. Instead, he chose to draw inferences and conclusions in favour of the Prosecution. That was a serious misdirection which had resulted in miscarriage of justice.

(xvi) The learned Sessions Court Judge erred in law and in fact when he did not give due credence and credibility to the defence witness. That was a serious misdirection which had resulted in a miscarriage of justice.

(xvii) The learned Sessions Court Judge erred in law and in fact when he went on to say as follows:

> Kesemua keterangan-keterangan ini dengan jelas menunjukkan OKT tidak *bona fide*/tidak suci hati semasa melakukan pengeluaran wang tersebut.

He failed to see that what he found to be of interest was not part and parcel of the ingredients of an offence under Section 132(1) of the Companies Act. He had therefore seriously misdirected himself and this has resulted in a serious miscarriage of justice. He had failed to focus on the ingredients of the offence under Section 132(1) of the Companies Act.

(xviii) The learned Sessions Courts Judge erred in law and in fact when he held that the defence of the Appellant was a "bare denial". He had stated as follows:

> Mahkamah berpendapat pembelaan OKT adalah penafian semata-mata dan tidak di sokong oleh mana-mana saksi. SP8 sendiri menafikan beliau ada memberi nasihat kepada OKT untuk mengeluarkan wang RM100,000.00 milik syarikat IMSB.

He had failed to carefully serutinize the evidence adduces by the Appellant. Had he done so, he would have seen that the defence was not a bare denial. The accused had shown that he had all along acted honestly and used reasonable diligence in the discharge of the duties of his office. He had also wrongly failed to direct his mind to the contents of the relevant documents produced by the defence. He had also

wrongly held that the Appellant needed to be corroborated. This was a serious misdirection and had resulted on a miscarriage of justice. In that frame of mind, he was obviously unable to truly appreciate the defence.

(xix) The learned Sessions Court Judge erred in law and in fact that he places on the Appellant to high a burden of proof. He had failed to follow the test suggested by the court in *Mat v. PP* which test is in fact still valid. Even the apex courts of Malaysia are following that very same test. Had he done so, he would have realized that the Appellant had adduced sufficient evidence to warrant an acquittal.

(xx) The learned Sessions Court Judge erred in law and in fact in that the judgement delivered by him, is not a "speaking judgement". He has not given proper reasons for his purported conclusions. He had not bothered to identify upon carefully perusing the evidence of the various witness his reasons for his purported findings. He has therefore seriously misdirected himself and this has subsequently resulted in a miscarriage of justice.

Analisa Ke atas Alasan-Alasan Di Atas

[21] Alasan-alasan petisyen rayuan di atas akan dibincangkan seperti berikut.

(a) Bagi Alasan-alasan Petisyen Rayuan Sepertimana Di Item (i) Hingga (vi) Di Atas Dirangkumkan Sekali Sebagai Isu Yang Ada Kaitan Antara Satu Sama Lain

[22] Di sini secara ringkasnya perayu berhujah bahawa pertuduhan pindaan di dalam kes ini adalah cacat ('defective') atau 'misjoinder' kerana ianya tidak mengandungi elemen-elemen ('ingredients') yang sepatutnya di bawah s. 132(1) Akta Syarikat 1965.

[23] Perayu menegaskan pertuduhan pindaan itu sepatutnya mengandungi elemen-elemen "to act honestly and use reasonable diligence" dan bukannya "to exercise his powers for a proper purpose and in good faith".

[24] Seterusnya perayu menyatakan disebabkan kecacatan pertuduhan pindaan tersebut telah menzahirkan kesalahan yang tidak ada kaitan langsung dengan s. 132(1) Akta Syarikat 1965 dan ini membuatkan Tuan Hakim Mahkamah Sesyen tersalah arah dirinya dalam undang-undang dan fakta apabila memutuskan pihak pendakwaan berjaya membuktikan kes *'prima facie'* terhadap perayu.

[25] Dalam hal ini mahkamah terlebih dahulu ingin merujuk kepada kertas pertuduhan kes sepertimana eks. P3 yang jelas mencatitkan kesalahan di bawah s. 132(1) Akta Syarikat 1965 ini dilakukan pada 28 Julai 2008. Kita semua sedia maklum peruntukan s. 132(1) Akta Syarikat 1965 telah dipinda melalui Pindaan Undang-Undang rujukan AA1299 yang mula berkuatkuasa pada 15 Ogos 2007 melalui pemberitahuan dalam warta rujukan P.U.(B) 297/2007. Seksyen 132 Akta ibu itu dipinda dengan menggantikan sub-s. (1) dengan subseksyen yang berikut:

> (1) A director of a company shall at all times exercise his powers for a proper purpose and in good faith in the best interest of the company.

[26] Jadi memandangkan kesalahan yang dilakukan oleh perayu adalah selepas tarikh pindaan s. 132(1) Akta Syarikat 1965 berkuatkuasa maka elemen-elemen "to exercise his powers for a proper purpose and in good faith" adalah terpakai sepertimana yang tercatit di dalam pertuduhan pindaan (eks. P3) tersebut.

[27] Dalam keadaan sedemikian mana mungkin perayu mengatakan pertuduhan pindaan (eks. P3) itu cacat ('defective') atau 'misjoinder' kerana tidak mengandungi elemen-elemen "to act honestly and use reasonable diligence" yang hanya terpakai dalam peruntukan s. 132(1) Akta Syarikat 1965 sebelum ianya dipinda.

[28] Mahkamah amati pertuduhan pindaan (eks. P3) tidak ada khilafnya dan menzahirkan kesalahan yang jelas ada kaitan langsung dengan s. 132(1) Akta Syarikat 1965. Berdasarkan inilah ia meletakkan Tuan Hakim Mahkamah Sesyen di atas landasan yang betul dalam undang-undang dan fakta apabila memutuskan pihak pendakwaan berjaya membuktikan kes '*prima facie*' terhadap perayu. Oleh itu dakwaan perayu bahawa Tuan Hakim Mahkamah Sesyen telah gagal untuk meneliti kecacatan dalam pertuduhan adalah tidak berasas dan tidak bermerit sama sekali.

(b) Bagi Alasan-alasan Petisyen Rayuan Sepertimana Di Item (iv) Hingga (viii) Di Atas Juga Dirangkumkan Sekali Sebagai Isu Yang Ada Kaitan Antara Satu Sama Lain

[29] Di sini pula semua alasan-alasan petisyen rayuan oleh perayu di item (iv) hingga (viii) tersebut dikumpulkan sekali sebagai isu '*prima facie*' di akhir kes pendakwaan untuk dianalisa semula secara terperinci.

[30] Mahkamah dalam membicarakan kes jenayah di peringkat akhir kes pendakwaan hendaklah memutuskan sama ada pihak pendakwaan berjaya membuktikan kes *'prima facie'* berkait pertuduhan pindaan (eks. P3) di bawah s. 132(1) Akta Syarikat 1965 sebelum perayu boleh diperintahkan untuk membela diri sejajar dengan peruntukan undang-undang di bawah s. 173(f) dan (h) Kanun Tatacara Jenayah.

[31] Antara elemen-elemen ('ingredients') kesalahan di bawah s. 132(1) Akta Syarikat 1965 yang perlu dibuktikan oleh pihak pendakwaan (responden) adalah seperti di bawah berikut:

(i) Innoseal (M) Sdn Bhd (283292-T) adalah sebuah syarikat sendirian.

(ii) Perayu merupakan pengarah syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd (283293-T) pada masa yang material; dan

(iii) Perayu telah bertindak dengan tujuan yang tidak munasabah ('not for proper purpose') dan tidak suci hati ('not in good faith') dalam melakukan tanggungjawab beliau sebagai pengarah syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd (2832992-T) apabila beliau mengeluarkan duit sebanyak RM100,000 daripada akaun semasa syarikat.

Elemen Pertama Pertuduhan
(Innoseal (M) Sdn Bhd (283292-T) adalah sebuah syarikat sendirian).

[32] Puan Noridayu binti Kahar (SP1) iaitu penolong pendaftar syarikat di Suruhanjaya Syarikat Malaysia (SSM) mengesahkan Innoseal (M) Sdn Bhd (283292-T) diperbadankan sebagai sebuah syarikat sendirian berhad menurut syer di bawah s. 16(4) Akta Syarikat 1965 pada dan mulai dari 3 Disember 1993 sepertimana Borang 9 (eks. P4).

[33] Fakta ini tidak pernah dicabar dan disangkal oleh perayu sepanjang perbicaraan dijalankan.

Elemen Kedua Pertuduhan
(Perayu merupakan pengarah syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd (283292-T) pada masa yang material).

[34] Elemen ini dibuktikan melalui dokumen-dokumen berikut:

(i) Return Giving Particulars in Register of Directors Managers and Secretaries and Changes of Particulars iaitu Borang 49 (eks. P25).

(ii) Sama seperti di atas Borang 49 (eks. P27).

(iii) Sama seperti di atas iaitu Borang 49 (eks. P28).

(iv) Sama seperti di atas iaitu Borang 49 (eks. P29).

[35] Di dalam kes *Wong Swee Chin v. Public Prosecutor* [1980] 1 LNS 138; [1981] 1 MLJ 212 Mahkamah Persekutuan telah memutuskan seperti berikut:

> On this point we need only say there is a general rule that failure to cross-examine on a crucial part of the case will amount to an acceptance of the witness's testimony.

[36] Fakta bahawa perayu merupakan seorang pengarah syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd juga tidak pernah dicabar dan disangkal oleh perayu sepanjang perbicaraan dijalankan.

Elemen Ketiga
(Perayu telah bertindak dengan tujuan yang tidak munasabah ('not for proper purpose') dan tidak suci hati ('not in good faith') dalam melakukan tanggungjawab beliau sebagai pengarah syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd (283292-T) apabila beliau mengeluarkan duit sebanyak RM100,000 daripada akaun semasa syarikat).

[37] Terlebih dahulu mahkamah ingin merujuk kepada peruntukan s. 132(1) Akta Syarikat 1965 seperti berikut:

> (1) A director of a company shall at all times exercise his powers for a proper purpose and in good faith in the best interest of the company.

[38] Berhubung elemen ketiga ini apa yang perlu ditekankan di sini ialah pengarah syarikat dikehendaki menjalankan tanggungjawab mereka dengan munasabah dan suci hatinya semata-mata untuk kepentingan syarikat.

[39] Di dalam kes *Howard Smith Ltd v. Ampol Petroleum Ltd* [1974] AC 821 Privy Council telah menyentuh sedikit tentang maksud menjalankan tanggungjawab bertujuan munasabah ('a proper purpose') seperti berikut:

> When a dispute arises whether directors of a company made a particular decision for one purpose or for another, or, whether, there being more than one purpose, one or another purpose was the substantial or primary purpose, the court, in Their Lordship opinion, is entitled to look at the situation objectively in order to estimate how critical or pressing, or substantial or, *per contra*,

> insubstantial an alleged requirement may have been. If it finds that a particular requirement, though real, was not urgent, or critical, at the relevant time, it may have reason to doubt, or discount, the assertions of individuals that they acted solely in order to deal with it, particularly when the action they took was unsual or even extreme.

[40] Di dalam kes *Brijendra Singh v. State of U-P and Others* [1981] AIR SC 636 pula Supreme Court of India telah menerangkan maksud suci hati ('good faith') seperti berikut:

> Although the meaning of good faith may vary in the context of different statues, subjects and situations, honest intent free from taint of fraud or frandulent design, is a constant element of its connotation.

[41] Maksud suci hati juga telah diterangkan di dalam kes *Chaman Lal v. The States of Punjab* [1970] AIR SC 1372 oleh Supreme Court of India seperti berikut:

> Good faith requires care and caution and prudence in the background of context and circumstances.

[42] Setelah mahkamah ini mengkaji, meneliti dan menghalusi semula keseluruhan keterangan dalam kes ini adalah didapati pengeluaran wang syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd berjumlah RM100,000 dari akaun semasa HSBC Malaysia Berhad (nombor akaun 211-115563-101) melalui satu cek HSBC Malaysia Berhad yang bernombor: 249751 (eks. P67) adalah tidak munasabah dan suci hati demi kepentingan syarikat berdasarkan kepada alasan-alasan berikut:

(i) Berdasarkan keterangan Customer Services Manager, HSBC Johor Bahru iaitu Tan Soay Tiang (SP7) jelas mengesahkan bahawa perayu telah hadir di HSBC Johor Bahru pada 28 Julai 2008 untuk mengeluarkan wang berjumlah RM100,000 daripada akaun semasa syarikat melalui satu cek HSBC Malaysia Berhad bernombor siri 249751 (eks. P67).

(ii) SP7 juga mengesahkan bahawa cek HSBC Malaysia Berhad bernombor siri: 249751 (eks. P67) telah ditandatangani oleh perayu dan bayaran tunai RM100,000 kemudiannya juga diserahkan kepada perayu pada 28 Julai 2008. Penyata HSBC Malaysia Berhad nombor akaun 211-115563-101 (eks. P66) menyokong keterangan SP7 ini.

(iii) Perayu merupakan penandatangan tunggal bagi akaun semasa HSBC Malaysia Berhad bernombor 211-115563-101 berdasarkan syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd Directors Circular Resolution (eks. P57) dan Signatory Specimen Signature (eks. P65).

(iv) Pengeluaran RM100,000 oleh perayu pada 28 Julai 2008 melalui satu cek HSBC Malaysia Berhad bernombor siri: 249751 (eks. P67) tidak disokong oleh apa-apa dokumen seperti invois dan baucar bayaran untuk menunjukkan tujuan pengeluaran wang tersebut daripada akaun semasa syarikat.

(v) Oleh kerana pengeluaran wang syarikat berjumlah RM100,000 ini oleh perayu tanpa disokong oleh apa-apa dokumen pun maka pihak HSBC Malaysia Berhad telah mengklasifikasikannya sebagai "Suspence Account" di dalam lejar am syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd sepertimana tertera dalam eks. P68.

(vi) Eksekutif akaun dengan firma AG Secretarial (JB) Sdn Bhd iaitu Puan Junaidah binti Johan (SP8) mengesahkan dan juga menyokong bahawa transaksi pengeluaran wang RM100,000 daripada akaun semasa syarikat melalui satu cek HSBC Malaysia Berhad bernombor siri: 249751 (eks. P67) tersebut tidak disokong oleh apa-apa dokumen dalam masa yang material.

(vii) Walaupun SP8 menyatakan terdapat pembayaran balik wang berjumlah RM100,000 tersebut kepada syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd secara berperingkat namun begitu beliau langsung tidak dapat menunjukkan apa-apa dokumen (sama ada payment baucar, deposit slip atau bank-in slip) kepada mahkamah ini untuk menyokong kenyataannya itu dan lagipun mahkamah amati pembayaran balik wang RM100,000 tersebut juga tidak direkodkan di dalam lejar am syarikat.

(viii) Pegawai penyiasat Suruhanjaya Syarikat Malaysia (SSM) iaitu Suzalina bt Musiran (SP9) mengesahkan bahawa pengeluaran wang berjumlah RM100,000 tersebut tidak bertujuan untuk kepentingan syarikat dan juga tiada sebarang dokumen sokongan daripada syarikat untuk menyokong transaksi tersebut.

[43] Jadi berdasarkan keterangan keseluruhan di atas jelas menunjukkan bahawa perayu telah gagal untuk menunjukkan tujuan pengeluaran dan penggunaan wang syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd berjumlah RM100,000 melalui satu cek HSBC Malaysia Berhad bernombor siri: 249751 (eks. P67) pada 28 Julai 2008.

[44] Berkesempatan ini juga mahkamah merujuk kepada satu kes *Land Credit Company of Ireland v. Lord Fermoy* [1869] LR 8 Eq 7 (Equity Cases) at p. 11 di mana Lord Romilly MR memutuskan:

> Directors are, so far as regards the employment of the funds of the company, trustees for the shareholders, and are answerable to their cestuis que trust for the due employment of the funds entrusted to them.

[45] Berikutnya di dalam kes *Belmont Finance Corporation v. Williams Furniture Ltd and Others (No. 2)* [1980] 1 All ER 393 di mana Buckley LJ telah memutuskan seperti berikut:

> A limited company is of course not a trustee of its own funds: it is their beneficial owner; but in consequence of the fiduciary character of their duties the directors of a limited company are treated as if they were trustees of those funds of the company which are in their hands or under their control, and if they misapply them they commit a breach of trust (*Re Lands Allotment Co*, per Lindley and Kay LJJ). So, if the directors of a company in breach of their fiduciary duties misapply the funds of their company so that they come into the hands of some stranger to the trust who receives them with knowledge (actual or constructive) of the breach, he cannot conscientiously retain those funds against the company unless he has some better equity. He becomes a constructive trustee for the company of the misapplied funds. This is stated very clearly by Jessel MR in *Russel v. Wakefield Waterworks Co*, where he said:
>
> > In this court the money of the company is a trust fund, because it is applicable only to the special purposes of the company in the hands of the agents of the company, and it is in that sense a trust fund applicable by them to those special purposes; and a person taking it from them with notice that it is being applied to other purposes cannot in this court say that he is not a constructive trustee.

[46] Di sini kalau dikaitkan dengan Perkara 73 ('Power and Duties of Directors') dalam Articles of Association of Innoseal (M) Sdn Bhd (eks. P5 di ms. 175 rekod rayuan) jelas memperuntukkan bahawa segala urusan pengarah syarikat hendaklah sejajar dengan apa yang diperuntukkan dalam Akta (Companies Act 1965) dan peraturan-peraturannya. Rujuk s. 2(a) Akta Syarikat 1965 memperuntukkan seperti berikut:

> (2) A director as officer of a company shall not, without the consent or ratification of a general meeting:
>
> (a) use the property of the company.

[47] Mahkamah menyimpulkan bahawa perayu dalam kes ini telah gagal melaksanakan tanggungjawab fidusiari beliau sebagai seorang pengarah syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd apabila beliau telah menggunakan RM100,000 daripada akaun semasa di HSBC Malaysia Berhad bernombor siri: 249751 (eks. P67) pada 28 Julai 2008 tanpa bersandarkan apa-apa dokumen sokongan atau izin dan ratifikasi oleh Mesyuarat Agung syarikat untuk berbuat sedemikian.

[48] Oleh itu berdasarkan analisa terperinci di atas maka mahkamah ini akur dengan pendirian Hakim Mahkamah Sesyen bahawa memang jelas terdapat keterangan kredibel membuktikan semua elemen kesalahan di bawah s. 132(1) Akta Syarikat 1965 bagi membentuk satu kes *prima facie* terhadap perayu.

(c) Bagi Alasan-alasan Petisyen Rayuan Sepertimana Di Item (ix) Hingga (x) Di Atas Dirangkumkan Sekali Sebagai Isu Yang Ada Kaitan Antara Satu Sama Lain

[49] Di sini perayu berhujah bahawa Tuan Hakim Mahkamah Sesyen telah gagal mematuhi kehendak-kehendak mandatori s. 257 Kanun Tatacara Jenayah.

[50] Mahkamah ini amati s. 257 Kanun Tatacara Jenayah adalah tidak terpakai di dalam kes ini memandangkan perayu telah diwakili peguambela beliau sebelum responden menutup kes pendakwaan.

[51] Tambahan pula rekod rayuan jelas menunjukkan bahawa diperingkat kes pembelaan Tuan Hakim Mahkamah Sesyen telah menjelaskan kepada perayu bahawa beliau boleh memberi keterangan dalam tiga cara iaitu:

(i) Berdiam diri;

(ii) Memberi keterangan bersumpah; dan

(iii) Memberi keterangan tanpa sumpah.

[52] Ini jelas membuktikan Tuan Hakim Mahkamah Sesyen telah melakukan yang sepatutnya demi keadilan perayu.

[53] Berikutnya mahkamah ini merumuskan langsung tidak terdapat sebarang peruntukan undang-undang di dalam Kanun Tatacara Jenayah untuk Tuan Hakim Mahkamah Sesyen membantu perayu dalam proses pengemukaan dan pengecaman dokumen-dokumen yang dikemukakan oleh perayu kepada saksi-saksi pendakwaan.

[54] Jadi dakwaan perayu dalam kes ini adalah meleset.

(d) Bagi Alasan-alasan Petisyen Rayuan Sepertimana (xi) Hingga (xii) Di Atas Dirangkumkan Sekali Sebagai Isu Yang Ada Kaitan Antara Satu Sama Lain

[55] Di sini perayu berhujah bahawa Tuan Hakim Mahkamah Sesyen telah gagal untuk menimbang dengan teliti akan keberatan keterangan-keterangan yang diberi oleh saksi-saksi pendakwaan.

[56] Merujuk kepada alasan penghakiman Tuan Hakim Mahkamah Sesyen di ms. 40 hingga 43 dalam rekod rayuan jelas menunjukkan beliau telah menimbang dan meneliti kesemua keterangan yang dikemukakan oleh perayu dan responden sebelum mensabitkan perayu dengan kesalahan.

[57] Jadi mahkamah ini merumuskan bahawa dakwaan perayu yang Tuan Hakim Mahkamah Sesyen gagal untuk menimbang dan meneliti keberatan keterangan saksi pendakwaan yang menyebelahi perayu adalah dakwaan yang tidak disokong oleh apa-apa keterangan.

(e) Bagi Alasan Petisyen Rayuan Sepertimana Di Item (xiii) Sahaja

[58] Perayu berhujah bahawa Tuan Hakim Mahkamah Sesyen telah tersalah arah dan mengakibatkan ketidakadilan apabila beliau membenarkan seorang saksi pendakwaan (SP8) dipanggil balik oleh pembelaan untuk soalbalas berlanjutan dan melayan saksi itu sebagai saksi pembelaan (SD3) serta gagal memberi keberatan dan kepercayaan ('credence') kepada keterangan yang diberinya.

[59] Mahkamah merumuskan sungguhpun Tuan Hakim Mahkamah Sesyen tersilap di segi prosedur apabila melayan saksi pendakwaan (SP8) juga sebagai saksi pembelaan (SD3) namun begitu adalah didapati Tuan Hakim Mahkamah Sesyen telah memberi pertimbangan yang betul dan sewajarnya kepada keterangan yang diberikan oleh SP8 berasaskan faktor-faktor berikut:

(i) SP8 menyatakan perayu tidak kemukakan sebarang dokumen antaranya invois dan baucar bayaran untuk menyokong tujuan pengeluaran RM100,000 tersebut,

(ii) SP8 menafikan bahawa beliau telah memberi nasihat kepada perayu dalam mengeluarkan duit syarikat berjumlah RM100,000;

(iii) SP8 menyatakan perayu gagal mengemukakan apa-apa dokumen sokongan membuktikan telah menggunakan sebahagian daripada wang berjumlah RM100,000 tersebut (eks. D71 hingga eks. D82) untuk kepentingan syarikat. Jika benar sekalipun dakwaan perayu itu persoalannya kenapa beliau perlu membayar balik sebanyak RM100,000 itu kepada Syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd sedangkan jumlah perbelanjaan tersebut boleh ditolak sahaja dari amaun RM100,000 kerana ianya untuk perbelanjaan syarikat; dan

(iv) SP8 menyatakan terdapat pembayaran balik wang berjumlah RM100,000 kepada Syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd secara berperingkat namun begitu beliau langsung tidak dapat menunjukkan apa-apa dokumen (sama ada payment baucar, deposit slip atau bank-in slip) kepada mahkamah ini untuk menyokong kenyataannya itu dan lagipun pembayaran balik wang RM100,000 tersebut juga tidak direkodkan di dalam ledger am syarikat.

Oleh yang demikian dakwaan perayu berhubung isu ini adalah tidak berasas dan bermerit sama sekali.

(f) Bagi Alasan-alasan Petisyen Rayuan Sepertimana Di Item (xiv) Hingga (xvii) Di Atas Dirangkumkan Sekali Sebagai Isu Yang Ada Kaitan Antara Satu Sama Lain

[60] Perayu berhujah bahawa Tuan Hakim Mahkamah Sesyen langsung tidak memberi keberatan ('weight'), kepercayaan ('credence') dan kebolehpercayaan ('credibility') kepada keterangan-keterangan pembelaan yang menyebelahi perayu.

[61] Di sini mahkamah amati Tuan Hakim Mahkamah Sesyen telah dengan betul memutuskan bahawa keterangan dokumentar yang dikemukakan oleh perayu merupakan 'after thought' atas alasan-alasan berikut:

(i) SP8 mengesahkan bahawa surat AG Secretarial Services (JB) Sdn Bhd bertarikh 22 Disember 2011 (eks. D70) telah disediakan oleh beliau atas arahan perayu iaitu selepas perayu dituduh di mahkamah pada 20 Oktober 2011.

(ii) Perayu sengaja mengemukakan dokumen-dokumen eks. D71 hingga D75 dan D77 serta D79 hingga D81 yang mana tarikh tercatit di atasnya jelas menunjukkan setelah kejadian berlaku semata-mata untuk menunjukkan bahawa

beliau telah menggunakan sebanyak RM19,486.60 daripada RM100,000 yang dikeluarkan dari akaun semasa Syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd untuk kepentingan syarikat berkenaan.

(iii) Selain itu perayu juga telah mengemukakan rekod pengeluaran RM100,000 melalui cek HSBC yang dipindahkan kepada akaun CIMB untuk tujuan pembayaran (eks. D83) yang SP8 akui disediakannya semata-mata untuk menunjukkan bahawa perayulah menggunakan RM100,000 untuk kepentingan Syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd.

(iv) SP8 tidak tahu sama ada duit yang dibelanjakan perayu itu adalah sebenarnya untuk kepentingan Syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd berasaskan dokumen berkenaan semata-semata sahaja.

(v) SP8 juga mengesahkan bahawa beliau telah menyediakan atau membuat eks. D83 cuma bersandarkan kepada dokumen eks. D84 sahaja dan tidak lebih daripada itu.

(vi) Perayu ada mengemukakan surat akuan sumpah dibuat oleh Ravindran a/l Ratha Krishnan bertarikh 16 November 2011 (eks. D85) untuk menunjukkan bahawa perayu mendapat mandat daripada salah seorang pengarah syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd iaitu Ravindran a/l Ratha Krishnan (SD2) pada 28 Julai 2008 untuk mengendalikan akaun syarikat tetapi malangnya keterangan SD2 itu menunjukkan bahawa beliau menyediakan eks. D85 atas permintaan perayu iaitu selepas perayu dituduh di mahkamah pada 20 Oktober 2011.

[62] Jadi mahkamah ini sekali lagi merumuskan bahawa berdasarkan kepada keterangan di atas jelas menunjukkan bahawa pembelaan yang dikemukakan oleh perayu adalah sebenarnya 'after thought' seperti yang diputuskan di dalam kes *Lee Kong Meng v. PP* [2011] 1 LNS 1079; [2012] 2 MLJ 51 di mana Mahkamah Rayuan memutuskan seperti berikut:

> On the trial Judge's appraisal of the defence, we are of the view that the learned Judge was also right in not accepting the defence story and in ruling that the second Appellant had failed to raise a reasonable doubt in his favour. The presence of Ah Foo was clearly an after thought and improbable as it was not raised at the first possible instance and not put in cross-examination of this issue clearly calls for an assessment of credibility of the second accused which we, in exercise of our appellate jurisdiction, are not inclined to interfere.

[63] Hakikatnya semua pembelaan di atas khususnya perkara surat akuan sumpah oleh Ravindran a/l Ratha Krishnan (eks. D85) tidak langsung dan tidak pernah pun dibangkitkan semasa perayu menyoalbalas saksi pendakwaan dan ini jelas membuktikan satu cerita rekaan baru untuk menyokong pembelaannya di saat-saat terakhir semasa kes pembelaan.

(g) Bagi Alasan Petisyen Rayuan Sepertimana Di Item (xviii) Sahaja

[64] Di sini perayu telah menimbulkan pembelaan bahawa beliau telah mendapatkan khidmat nasihat SP8 sebelum beliau mengeluarkan RM100,000 (eks. P67) dari akaun semasa HSBC Malaysia Berhad pada 28 Julai 2008.

[65] Dalam hal ini mahkamah dapati SP8 sendiri menafikan pernah memberi sebarang nasihat kepada perayu dan tidak mengetahui tentang isu pembekuan akaun Syarikat Innoseal (M) Sdn Bhd. Dalam keadaan demikian wajarlah dianggap pembelaan yang ditimbulkan oleh perayu semata-mata penafian sahaja ('bare denial') sepertimana diputuskan di dalam kes *Public Prosecutor v. Ku Lip See* [1980] 1 LNS 166; [1981] 1 MLJ 258 seperti berikut:

> The whole evidence as recorded by the Learned President and his grounds of judgement were scrutinized in detail and in my view, on the evidence, the order of acquittal should be reversed. It was the findings of the learned President that:
>
> (a) PW2 was raped;
>
> (b) PW2's evidence that she was raped corroborated by medical evidence; ...
>
> Against the overhelming evidence as found by the learned President, the defence in its endeavour to create a reasonable doubt in the mind of the learned President offered an outright denial and nothing more. It was surprising to find the learned President entertaining what to him was reasonable doubt based entirely on the demeanour and denial of the respondent. It was difficult to accept that having made an emphatic finding that PW2 was raped, the learned President took a round-about turn when in his grounds of judgment he said "... if at all PW2 was raped ..."
>
> There was nothing in the evidence of DW1 or DW2 to cause the learned President to doubt that PW2 was raped when his findings had been "... Dr. Low Soo Eng (PW4) who examined her testified that PW2's hymen was torn. In the absence of any

> evidence that PW2 had indulged in forceful masturbation or that she had a fall on her private part I accepted PW4's evidence that the torn hymen was caused by sexual intercourse ..."
>
> I found nothing in the evidence of the defence to justify the learned President to infer the probability of the hymen being in torn due to any forceful masturbation or caused otherwise than by sexual inter course. Thus, the findings of the learned President "... if at all PW2 was raped ..." was founded on mere conjecture unsupported by any evidence. What he termed to be "a real state of doubt" was in fact "fanciful doubt".

[66] Kegagalan perayu untuk memeriksa semula SP8 merupakan satu penerimaan kepada keterangan yang dibuat oleh beliau sepertimana dalam kes *Wong Swee Chin v. Public Prosecutor* [1980] 1 LNS 38; [1981] 1 MLJ 212. Jadi dirumuskan pembelaan perayu adalah penafian kosong. Semua dokumen-dokumen yang dikemukakan oleh perayu juga merupakan 'bare denial' semata-mata sepertimana yang telah dianalisa secara terperinci dan teliti sebelum ini.

[67] Mahkamah juga amati dakwaan perayu kononnya Tuan Hakim Mahkamah Sesyen terkhilaf dalam menganalisa isu ini adalah meleset sama sekali kerana langsung tidak terdapat apa-apa di dalam alasan penghakimannya yang menyatakan bahawa keterangan perayu memerlukan 'corroboration'.

(h) Bagi Alasan Petisyen Rayuan Sepertimana Di Item (xix) Sahaja

[68] Perayu berhujah bahawa Tuan Hakim Mahkamah Sesyen telah gagal untuk mengikuti ujian dalam kes *Mat v. PP* [1963] 1 LNS 82 dan sekiranya beliau berbuat demikian akan pasti menyedari perayu telah mengemukakan keterangan yang mencukupi untuk mendapat kes ini dibuang.

[69] Mahkamah ini setelah mengkaji semula semua atau keseluruhan keterangan kes adalah berpuas hati bahawa Tuan Hakim Mahkamah Sesyen memang betul apabila memutuskan bahawa responden telah berjaya membuktikan kes melampaui keraguan yang munasabah sepertimana yang diperuntukkan di bawah s. 173(m)(i) Kanun Tatacara Jenayah seperti berikut:

> At the conclusion of the trial, the court shall consider all the evidence adduced before it and shall decide whether the prosecution has proved its case beyond reasonable doubt.

[70] Apa yang dimaksudkan dengan pembuktian kes 'beyond reasonable doubt' telah diputuskan oleh Mahkamah Persekutuan dalam kes *Balachandran v. PP* [2005] 1 CLJ 85; [2005] 2 MLJ 301 pada ms. 100 (CLJ); ms. 316 (MLJ) di mana dinyatakan ianya merangkumi dua aspek penting iaitu:

(i) 'legal burden' pihak pendakwaan untuk membuktikan kesnya hingga tiada keraguan munasabah; dan

(ii) 'evidential burden' (bukan 'legal burden') tertuduh untuk menimbulkan keraguan munasabah.

[71] Apa yang dimaksudkan dengan pembuktian kes 'beyond reasonable doubt' telah diputuskan oleh Mahkamah Rayuan dalam kes *Liew Kaling & Ors v. PP* [1960] 1 LNS 60; [1960] MLJ 306 di mana Thomson CJ telah merujuk kepada keputusan Denning J dalam kes *Miller v. Minister of Pension* [1947] 2 All ER 372 seperti berikut:

> That degree is well settled. It need not reach certainty, but it must carry a high degree of probability. Proof beyond reasonable doubt does not mean proof beyond the shadow of doubt. The law would fail to protect the community if it admitted fanciful possibilities to deflect the course of justice. If the evidence is so strong against a man as to leave only a remote possibility in his favour which can be dismissed with the sentence 'of course it is possible, but not in the least probable the case is proved beyond reasonable doubt but nothing of that will suffice'.

[72] Oleh yang demikian sekiranya tertuduh atau saksi-saksinya ada memberi keterangan iaitu "the accused's evidential burden to raise a reasonable doubt" maka mahkamah hendaklah menilai keterangan-keterangan tersebut sama ada ianya menimbulkan sebarang keraguan munasabah ke atas kebenaran kes *prima facie* pendakwaan yang telahpun dinilai secara maksima ('maximum evaluation') sebelum itu.

[73] Malangnya dalam kes di hadapan mahkamah ini sepertimana yang telah dianalisa secara terperinci sebelum ini didapati pembelaan perayu adalah penafian kosong ('bare denial') dan 'after thought' semata-mata dan dalam keadaan sedemikian maka wajarlah dirumuskan bahawa perayu gagal untuk menimbulkan keraguan munasabah ke atas kes pihak responden.

[74] Berhubung perkara yang sama Mahkamah Rayuan Singapore di dalam kes *Chou Kooi Pang & Anor v. Public Prosecutor* [1998] 3 SLR 593 memutuskan bahawa sekiranya isu pembelaan tertuduh tidak dibangkitkan di peringkat awal perbicaraan lagi maka mahkamah mempunyai hak untuk tidak mempercayai tertuduh di peringkat kes pembelaan.

[75] Tepat dan jelas memang inilah yang ditekankan oleh Tuan Hakim Mahkamah Sesyen di dalam alasan penghakimannya di ms. 40 hingga 43 rekod rayuan apabila memutuskan bahawa perayu gagal menimbulkan sebarang keraguan ke atas kes responden.

[76] Berikutnya dirujuk keputusan Mahkamah Agung dalam kes *Mohamad Radhi Yaakob v. PP* [1991] 3 CLJ 2073; [1991] 1 CLJ (Rep) 311 yang dipetik seperti berikut:

> Berasaskan keputusan di dalam kes *Mat v. PP* walaupun Mahkamah tidak menerima keesahan cerita pembelaan, Hakim yang arif perlu meneliti samada pembelaan dapat menimbulkan keraguan munasabah ke atas kes pendakwaan. Yang penting bukanlah perkataan yang digunakan oleh Hakim, tetapi pemakaian ujian tersebut pada fakta kes.

[77] Sekali lagi mahkamah ini nyatakan memang jelas Tuan Hakim Mahkamah Sesyen di dalam alasan penghakimannya telah menggunakan ujian di dalam kes *Mat v. PP* apabila merungkaikan rumusannya bahawa sekadar meletakkan pembelaan penafian semata-mata dan 'after thought' tidak akan boleh menimbulkan keraguan munasabah ke atas kebenaran kes *prima facie* pihak responden.

(i) Bagi Alasan Petisyen Rayuan Sepertimana Di Item (xx) Sahaja

[78] Perayu berhujah Tuan Hakim Mahkamah Sesyen tidak pernah memberi alasan-alasan yang munasabah dalam keputusannya dan ini dikatakan 'non-speaking judgment'.

[79] Namun begitu mahkamah amati di dalam alasan penghakiman Tuan Hakim Mahkamah Sesyen telah dengan jelasnya memberi alasan-alasan terhadap keputusan beliau dengan menimbangkan keterangan-keterangan yang telah dikemukakan oleh perayu dan responden.

[80] Di dalam kes *Azizan Yahaya v. PP* [2012] 8 CLJ 405; [2012] MLJU 656 Mahkamah Rayuan telah merujuk kepada kes *Balasingham v. PP* [1959] 1 LNS 8; [1959] 25 MLJ 193 seperti berikut:

> The trial court is under a statutory obligation under Section 308 of the Criminal Procedure Code to transmit to the Appellate Court the grounds of decision which convey to my mind a reasoned judgment on the facts and the law not merely the conclusion arrived at the "advantage of a speaking judgement needs no emphasis". In fact in *Murugiah v. Public Prosecutor* and *Public Prosecutor v. Low Toh Seng* both Home J and Terrell Ag. CJ felt that the absence of reason indicates the weight of evidence and the possibilities of the case may not have influenced the mental process of the trial Judge in arriving at the ultimate finding.

[81] Dilihat kepada alasan penghakiman Tuan Hakim Mahkamah Sesyen di ms. 40 hingga 43 dalam rekod rayuan memang jelas beliau telah memperincikan alasan beliau di peringkat pendakwaan dan begitu juga di akhir kes keseluruhannya. Dalam keadaan demikian maka mahkamah ini memutuskan alasan penghakiman tersebut adalah merupakan satu 'speaking judgment'.

Keputusan Rayuan

[82] Berdasarkan analisa ke atas keseluruhan keterangan dalam kes ini maka mahkamah amati alasan-alasan petisyen rayuan pihak perayu telahpun terjawab dan oleh itu keputusan Tuan Hakim Mahkamah Sesyen di dalam alasan penghakimannya di ms. 40 hingga 43 dalam rekod rayuan adalah memadai, wajar dan padat serta tepat tanpa ada apa-apa kekhilafan di segi fakta atau undang-undang. Oleh itu mahkamah ini akur dengan keputusan Tuan Hakim Mahkamah Sesyen mensabitkan perayu dengan kesalahan di bawah s. 132(1) Akta Syarikat 1965 dan dihukum dengan denda RM25,000 jika gagal bayar menghadapi satu (1) tahun penjara di bawah s. 132(3)(b) Akta yang sama.

[83] Jadi dengan itu maka mahkamah ini menolak rayuan perayu terhadap perintah sabitan di bawah s. 132(1) Akta Syarikat 1965 dan hukumannya di bawah s. 132(3)(b) Akta yang sama.